

С обзиром на то да је управа „жив организам” извесно је да се у одређеним ситуацијама могу десити неслагања органа управе око надлежности за решавање појединачне управне ствари. Ти неспоразуми могу бити двојаки, или два органа арогирају надлежност сваки за себе, односно сматрају се надлежним да сами реше управну ствар, или пак оба дерогирају, одбијају надлежност од себе. Тада настаје тзв. конфликт или сукоб надлежности, који је у првом случају позитиван сукоб надлежности, а у другом случају негативан сукоб надлежности. При томе, сукоб надлежности може бити и око стварне и око месне надлежности.

У Закону о општем управном поступку није до краја изведено који је орган надлежан за решавање сукоба надлежности, већ су уређена само правила која се односе на решавање сукоба надлежности.

Наиме, прописује се да сукоб надлежности настаје кад се два органа изјасне да јесу или да нису надлежни у истој управној ствари. Затим, прописује се да предлог за одлучивање о сукобу надлежности подноси орган који се последњи изјаснио да је надлежан или да није надлежан, као и да исти може поднети и странка. О сукобу надлежности између органа одлучује, у року од 15 дана од подношења предлога, орган који је прописом одређен. Тај орган одређује који је орган надлежан и како се отклањају последице радњи ненадлежног органа, те списе доставља надлежном органу.

С обзиром на чињеницу да су у закону који уређује правила општег управног поступка изостављене одредбе које утврђују надлежан орган за одлучивање о сукобу надлежности између органа на које се овај закон односи, уређење овог питања налазимо у посебним законима. Између осталог, Закон о државној управи прописује да сукоб надлежности између органа државне управе, између органа државне управе и имаоца јавних овлашћења и између ималаца јавних овлашћења решава Влада, као и да сукоб надлежности између подручних јединица органа државне управе решава руководилац органа државне управе.

14. ОВЛАШЋЕНО СЛУЖБЕНО ЛИЦЕ.

Орган поступа у управној ствари преко овлашћеног службеног лица. Овлашћено службено лице јесте лице које је распоређено на радно место које чине и послови вођења поступка и одлучивања у управној ствари, или само послови вођења поступка или предузимања појединих радњи у поступку. Дакле, овлашћење службеног лица везује се или произлази из описа његовог радног места утврђеног актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у органу (вођење управног поступка и одлучивање у управној ствари или вођење управног поступка или предузимање радњи у поступку). У том смислу, закон уређује да руководилац органа доноси решење само ако службено лице није одређено.

Орган на погодан начин објављује која су службена лица овлашћена за одлучивање у управним стварима, а која само за вођење управног поступка или за предузимање појединих радњи у поступку пре доношења решења.

У вези са обезбеђењем објективности решавања у управном поступку није допуштено да поступак води, односно предузима остале појединачне радње у поступку, овлашћено службено лице у случају наступања било којег од разлога због кога се може посумњати у његову непристрасност. Прецизније, овлашћено службено лице мора бити изузето:

- 1) ако је у поступку странка, сведок, вештак или законски заступник или пуномоћник странке;
- 2) ако је са странком, законским заступником или пуномоћником странке крвни сродник у правој линији, а у побочној линији до четвртог степена закључно, супружник или ванбрачни партнер или сродник по тазбини до другог степена закључно, па и када је брачна заједница престала;
- 3) ако је са странком у односу старатеља, усвојитеља, усвојеника или хранитеља;